

Womhaj Bóh!

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Stowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoť mójcny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ól khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će.

Šserbske njedželske łopjeno.

W Budyščinje, 8. junija 1924.

Čižičež a nakład Šsmolerjez kuliczišćežetnje a knihatnje šap. družšt. s wobm. ruk. w Budyščinje.
Wuthadža łóždu šobotu a plarži na měšaz 10 šlotych pjenježtow.

Šswjatkŕi.

Lišt na Čeř. 2, 20—22.

Šchtóž pšched wulkotnym twarom hłowneje zyrkwoje w Štrašburgu abo w Šhelnje steji, džitwa šo čłowškemu duchej, kotryž je tajkele tworik. Tšhaz a šašo tšhaz kamjenjow a stopok je šo tu šhromadžowako. Šaž wojazy wjednika pošluchaju, tak podwolou šo twarškemu mišchtrej. Šaž by šo šamo wot šo rošymiko, jenotliwe statow twara jedyn do druhého pšchimaja. Tolkte murje, podpjerne stolpy, drobne rjebke, šaplecžene wudebjeńki, hordosnje šwinjene wobłuki, wyšokwe wofna, ščěroke wrota — wšchitko do wyšokosće čžeri, kaž by mišchr je šwojej ruku horje pokasať a pšchitasať: Šorje! Š njebju! Š w nahladnej wěži šjewi šo šylna móž. Wo tajkich zyrkwjach móžemy prajicž: „Šlajcž, tajke kamjenje, šajki twar to tola je!“

Šle tele Bože domy šu jenož šhudy wotščěń Božeho templa w duchu, kotryž je našč Šnjes nad čłowještawom twarik. Šale wěczna duchowna zyrkej Boža, kotruž měnimy, je gmejna wěrjazych: Šena šwjata ššcheczijanška zyrkej. Wo tymle twarje Šswjateho Ducha rěcži našče šwjatkowne šłowo. Šětkle we tšhyle šwjatych dnjach čžemy šo s wutrobu wješelicž, šo pšchifšluchamy „wobydlenju Božemu w Duchu“.

Bóh luby Šnjes šam je twarški mišchr tejele šwjateje zyrkwoje. Šot wěcznosće šem hižo na njej twari. Šola najštaršchich ludow je ju hižo pšchihotowak. Š my ššcheczijenjo tehole čžaba wješelimy šo, šo mamy domišnu we wěrje, šo šmy šaštwarjeni do Božeho templa, kotryž je ša wěcznosć twarjeny. Šale zyrkej steji twjerdže pšchi łóždnyr njewjedrje, kotrež by ju roštamacž čžyšlo. Šnamjo ša to, šo je Bóh s twarškim mišchtrom.

W tymle nalětnym čžaku hładamy s nutrnosćju na našcheho Wótzotwy widomny twar šwěta, kiž je wón se šelenej ššchecžejazej pšchu krašnje wudebiť. Šrašnišchi pak je njewidomny twar, gmejna wěrjazych dušchow. Šětk ma žadanje našcheho ducha šwój wotšknjeny kónž. Šiž wjaz šjes domišny šłudžimy, kaž w nješnatym kraju. Ššastojcžka ma šwoje hnešdo; mrowja šhwata š šwojemu ludej. W wěcznym domje šwjateho Ducha šmy s Šhryštufom ššhowani w Bošy. Ššto by s nami čłowjekami bylo, hdyž njebychmy zyrkej měli ša macžer, kotraž šprózne džěcži do šwojeho kłina wóimje a da jim wotpočžowacž. Šehodla wješelicž šo, wy wěrjazy, wy jašo džěť tehole templa štejičže s Bohom w šwjastu, s Šhryštufom, s šapostolami a prošetami a pobožnymy wšchěch čžakow. Šajka šylna móž je nam ta myšł: Ššlučhamy š wěcznej zyrkwi šwjateho Ducha, hdyž je wšcheho móžny a wšchewidomny šam s twarškim mišchtrom.

Ššto pak šu džělacžerjo pšchi tymle twarje?

127. pšalm šo šapocžnje: Šeli šo šnjes šhěžu njetwari, dha džěťaju podarmo, šotšiz ju twarja. Šeho duch ššutkuje a mišuje jenotliwe džěle š zylenu. Šyrkej njeje čłowški twar, ale Boži twar. Šón twari ju rjanu a pšchispratomu, s lubosćju a se šmitnosćju. Ššchitkim čžze wón pomhacž š wopratožitej wěrnosćji. Šowokani šmy my čłowjekajo wšchitzy po Šesufowym ššlubjenju: „Bóječe šem še mni wšchitzy, kiž šče špróžni a wobčeženi, ja čžu waš wofšchetiwicž.“ Ša twjerdy šakład šmy my natwarjeni. Ššuboko do šemje puššcženy leži róžny kamjeń, Šesuf Šhryštuf. Šane šemjerženje njemóže pšdu šběhnyčž, žana woda ju podryčž, žana šemika móž ju rošbicž. Šo wuměrje bójškeho twarza šu přjedy šladžene kamjenje položene w pohladže na Šesufa. Šu

steja mužojo Boži, Mójsaš a Eliáš, Jesajaš a Jeremiaš, Amoš a drusy hacž k Janej kščenicej. A po rôžnym kamjenju maju šo japoschtoljo švoj. Pětr, Jakub, Jan, Pavol a cži drusy wučomnizh. Njebychu-li šo tež w našim čžaku složicž chžyli po rôžnym kamjenju, by wšhitko s porjada padnylo a měru šhubilo. Tak tež pschindže, šo njepšhecželjo, hdyž na žyrkej džeja, pschecžitwo škali bęža. Tón šnjes šo jim šmęje! Šaž šchruť, kiž řęfu dele cžęrja, pschecžitwo kamjenitnym mostnym stolpam storčža, štorf, prašf — lóđ rostšęška kaž šchleńza. Šhryštuš wostanje nješhablažh a helše wrota njesamožha jeho žyrkej pschemóz.

Wóžny šakad nusuje dale twaricž. Jesuškotny duch ponucži wutwar Božeho wobhdlenja. Přęnju šwjatšownicžku po horješlacžu Šhryštuškotnym bu w Jerusaleme na 3000 duškotw do šhescžanskeje žyrkwe kaž kamjenje šapuščęzene. Tele tši tyžazy šu přęnja worchta murjotw. Wot tam dže horje. Pschęzo nowi węryžny pschitšhadžachu. Tele žitwe kamjenje tworja murje a stolpy a wobwufi tejele žyrkwe šwjateho Duča.

Š mormym kamjenjemi njeje ničžo cžinjene, žitwu macžisnu Boži Duch trjeba, parschony, kiž maju wolu, węru. Jenotliwy dyrbi šo tehodla do porjada a šatonja žyweho šwjatšacž. W ponižnosčzi a šebjesapřęžu pošhil šo tehodla šwjatemu Dučej, kiž chže tebję psches něšotřęžkuli našonjenja w twojim žitwenju šhmaneho cžinicž ša twar šwojeho templa. Šo dyrbi šatebję něščto jara witane byčž, hdyž tebję Bóh powoła. Tón šnjes praji: „Daj mi, mój šyno, twoju wutrobu.“ Wš chžemy wotmoltwicž: „Tvojw wolu, Božo, cžinjw rad. Cžin mje k žitwemu kamjenj w šwojej žyrkwi.“

Wš wšchitžy węmy: šchtom hišchęze njeje lęš, tratwicžka njeje wufa, kamjen njeje šhęža. Węryžny dyrbja šo šjednocžecž. Pschitšhadžęze tehodla wšchitžy, kiž štejtęze přęcžřach. Šromadu šwjatšani šlučęze šebi! Šaj, šlučęze šebi, kóždy s tym darom, kotřęž je dostak. Škóždy kamjen nješe a šo nješe. Tehodla njech nješe jedyn teho druheho wobčęžnosčž, dha budžecžę šaton Šhryštuškotny dopjelnicž. Šdyž šebi wšchitžy pomhaju, je kóždemu pomhane. Šbóžni šu cži šmilni, pschetož woni budžę šmilnosčž dostacž.

W pschesjednosčzi dđeržha džele twara šromadže. Špokojom je na šwojim měšęze kóždy kamjen, hdyž je jón twarž šajit. Šow šu wulke a male kamjenje, kulojte a rôžlate, jednore a porjenschene, rune a šekšchitwjene — špokojom šlučę a šu pschesjene. Tak dyrbjato tež w šhescžanskeje žyrkwi byčž. Pschi wšchęj wšchelakočzi formow węry dyrbjeli wšchitžy pschesjene byčž w lubosčzi. Bóh kóždeho tam štaji, hdyž šlušcha. A kóždy njech wě: hdyž ja šym, tam šlušcham a dokelž je Bóh tak bohatty na formach, je bjesbóžne, wšchitko duchomne jenostajne cžinicž. Dokelž je Bóh tak bohatty na barbach, je bjesbóžne, wšcho jenobarbite cžinicž. Tež njeje po Božej woli, šam byčž chžęčž s šnjęšom twara a poštajicž chžęčž, tak dyrbi šo twaricž. Šdyžęž cžłowjekojo twarja, nastanje babylonška węža. Šdyžęž pał duch Boži twari, nastanje węrna žyrkej Jesuškowa, templ męra, hdyžęž našcha dušcha pošoj namaka.

Šžęlo pał hišchęze njeje šo štalo. Šwar hišchęze rošęze, Duch škutluje a chže dospolnicž. Šęta wot šęta psches šchęntizu, wobčęhnjenje a wučžbu, psches šonfirmaziju, přędowanje a šwojęczenje šwjateju šakramentow cžłowške dušche šem pschitwjedže. Nowe stolpy poštaji. Kamjenje wobdžęla a šebi pschitwuje k wudębenju šwojeho wobhdlenja. Wš šhori a cžerpjazy šęze kamjenje, kotřęž šwjaty Duch s wótrej dypawu wobębje wobdžęla. Pschi tym kamjen šona. Dušcha pał šrawi s kóždej nowej bolosčju. Škóncžnje je kamjen hotowy. Pod rukomaj bójškeho řęšbarja je nastalo žadne džeło. Tehodla šhwal šo tež tyčhnosčžotw. Šsu žohnowanja ša tebję. Šudžęšy šo Bohu hišchęze džakowacž, šo

je runje twoju dušchu psches bolosčęze bohacžu a řęntšchu ščžinik. Ša šwjatki pał njech šapschinnje naš móžnje šacžucžę wo majęštosčzi tejele šwjateje šhescžanskeje žyrkwe. Džakujmy šo Bohu, šo je naš wušwolik ša žitwe kamjenje do šwojeho duchowneho wobhdlenja, kotřęž je šakóžene na šakladže Jesuška Šhryštuška. „Šo je šo wot šnjęša štalo a je džitw psched našchimaj wocžomaj.“ Šamjen.

R. w. Š. W.

Ša šwjatki.

Šęž. Šana 10, 1—11.

Ššwjaty Duch — wrótnil psched durjemi do Jesuškoweje wocžęrnje,

abo: Durje a wrótnil k wozam.

Šłóš: Dušę pschęželo r.

Durje k wozam ty, šęřšhta Jesu, šy!
Pschi durjach pał wrótnil šwjaty
Duch je Boži, s njebjęš dathy,
wrótnil šhwalobny wón, — ty durje šy!

Puč a žitwenje šam dže Jesuš je;
psched wozami šhodži šwęru
wón a pschewodža je k měru,
dóž pschi paštyru węcžnje šbóžne šu.

Paštyř šadla je, kotřęž s tobu dže,
hdyž je, Jesu, pošnal tebję,
ša wopor cži podal šębje
a šo w lubosčzi w šwojej šahori.

Wrótnil njebjęski jemu wotewri;
k wozam puč ma žohnowaný;
evangelij požadany
jim wšchak přęduje, kóž jón dostak je.

Ducho Boži, ty milý wodžęš šy!
Wujaknjęšch nam rošom šłowa,
kotřęž wobčęšęntch wola
s njepokoja dom; šy nam s wodžęřjom.

Šeno psches tebję pschindže pošnacžę;
šwęzu węrn šakwęcžujęšch,
męr nam Boži wudžęlujęšch,
šo šmy brónjeni w Božej węrnosčzi.

Šrašnišch Jesuška jako Šbóžnika
nam we šwětłe wosbožazem;
s trošchom móžnje pošhlnjazum
dušchu šwjęšęšch nam a wosšchęwjęšch.

Bjes tebję je cžma w dušchi hluboša;
ničto s šnjęšom njepucžuje
bjes tebję a njelubuje
horzo Jesuška, hdyž joh' njęšęna.

Šchtož pał lubo ma šwojoh' Šbóžnika,
namakał je pola njeho
paštww šbóžnu a je jeho
wozza šbožowna; — ty jej jeho da!

Durje, Jesu, ty k njebjęšam nam šy!
Wrótnil nam pał twój Duch šwjaty,
je ša šawdawł herbštwa dathy;
— Duž naš šwjęšęšch, raj nam wotewřęj!

Šaj je šbožowny, kiž nam dobył šy;
paštyř, durje, puč a węrnosčž
wobšwęcčža najwjetšchu šwęrnosčž,
s kotřęž kupil ty šęj naš, Jesu, šy!

Męšta Božeho šmy nęš měšęženjo;
ša tobu a s tobu džęmy,
šaleluja šanjęšęmy;
męšta Božeho šmy wšchak měšęčęženjo! —

Serbska zyrkej w Amerizy.

(Pofraczowanje.)

Bo swojim wěrutowuśnaczu bě a je wožadna czysta ewangelisko-lutheriska. Biblija je nam wot Boha date słowo a njezmyslena wěrnośc, to je wuśnacze wožadny. My budzemy bjesy wscheje swojeje sakslužby prawy a ihoźni i hnady psches Jesuša Chrystuška psched Bohom; jenož wěra czini našy prawy, tola jenož psches to, so hnadu bjerje a hebi pschisłwoja, kotruž je Jesus Chrystus sa wschitkich hrěšnikow dobył a pschisłotował. — Tehorunja wuśnacze a wuśnacwa so wožadna i wschem wěrutowuśnacwařskim pišnam ewangelisko-lutheriskeje zyrkwoje a czystemu a njeskazenemu wuśnacowanju Božeho słowa a Božej wole. Bo tutym dyrbi so skozowacž wschitko we wožadze, kaž wuczenje tał žiwjenje.

W lěcze 1866 sapoda wožadna wožadnu abo zyrkwinu wustatowu na Mišuri-synodu i tym namjetom, so by so do synody pschijala. Podpišana je tuta wot prijođstewerštwu; tuto tworjaču duchowny Jan Nilian, Matthes Wulašch, George Schelniš, Jan Duba, Karl Reinert, Michal Kurja, Jan Scholta, Georg Martinš. W njej wupraja a wuśnaja tuczi: Dofelž je wožadna ewangelisko-lutheriska, je sakož je jeje werty Jesus Chrystus, a sakož je jeje wucžby Swjate Pišmo. Nakožowanje Swjateho Pišma pał sa wucžbu a i wobaranju je rospisane w dospołnym symboliskim wěrutowuśnaczu ewangelisko-lutheriskeje zyrkwoje. Wožadna bu, kaž to sapisłki synody połaža, 1866 do synody pschijata. Duchowny Jan Nilian bě pał so hižo pschi saksydenju do tuteje Mišuri-synody pschijal. W lěcze 1855 pišasche jeje pschedpřhda duchownemu Janej Nilianej: „S wuśkim wješelom witam Waš i Wašchej lubej wožadnu do Ameriki a do našcheje synody. Njech tež zple wěšcže Němiska přewědoto wěrnoścže trjeba, Amerika a wošebje Texas trjeba tajkich hišcže bóle. Bóh tón Snjes postaj Waš Wašchej wožadze i wuśkemu žohnowanju!“

Dr. Walther, wodzeř synody, pišasche w kamym čažbu: „Wašcha srudoba a Wašche wješele je i dabm tež to našche. Bóh budž i Wami a sposchčž Wam strowoścž cžela a trošcht Swjateho Słowa a křonuj Wašche dželo, kotrež so statwa se sdychowanjom a se psylami, i njewuprajomnym žohnowanjom!“

Dofelž bě pucž hacž i pschli synody jara daloki a pucže jara hubjene a pucžowanje i poľnozy jara wobcžežne, bu swiř wožadny se synodu swjetšcha jenož psches listy wobkručenj. W lěcze 1860 bě pał duchowny Jan Nilian sobu na synodalnej sřromadžisnje w St. Louis. Jako bu 1866 wožadna do synody pschijata, wotně duchowny Fich 1867 w Serbinu přenju wistaziju.

Wošebje wuśbchncž dyrbi so i tuteho lěta 1867 tež hišcže to, so bu w tutym lěcze sakožny kamjen položeny sa nowu rumnu zyrkej, kotraž dyrbjesche so i kamanych kamjenjow natwaricž. 1868 a sapocžatk 1869 ju tež twarjachu, tola potom sastachu. Běchu njeměry we wožadze. Galle 1871 i nowa sapocžachu twaricž a ju tež dotwarichu. Njedželu 1. adventa tuteho lěta ju popowječichu a sa wožadne Bože sakslužby wotewrichu.

Wobras tuteje serbskeje zyrkwoje w Amerizy je „Pomhaj Bóh“ w cžisłe 45 lěta 1922 i pomozu serbskeho pschecžela pschisnjescž móhlo. Licžby a sčtož tam hewal sapisane w cžisłach 45, 46 a 47 lěta 1922 ma hebi cžitar a cžitarčka po tutym, sčtož tu nětkle wosjewjamy, porjedžicž, dofelž ma tu nětkle psched sobu saksładne a dokladne powješcže i Texaška hameho.

(Pofraczowanje.)

Zyrkej a stat.

— W zyrkwu sřewja so wola i sozialnemu sřutkowanj, t. r. sřutkowanj na zny lud a ja zny lud. So tole běchu wurasny

dopotas dny sřutkowneho mišionštwu w Drježdžanach. Dr. Schreiner = Hamburgski wupraji tam psched wulkej pschu nutrnich pschlucharjom něhdže tole: Našch lud je najbóle wobroženy psches sozialne njeměry, kotrež w našim čažbu sřawinuja bóle a bóle wosjowanju wo mřdu a cžasž dželanja, wjedžene husťo došcž i rošnej sřurowosčju. Zyrkej je tu i nowoh' sřajena psched jene jara sřhutne samolwjenje. Zyrkej njekně sako, kaž pschi sozialnym wosjowanju noweho sřěžorštwu, mjelcžecž, hdyž to tola wo to dže, so ma dorasnje kaž Jesajas, Amos a pschedy wschem kaž našch Snjes kam na sřrachi poľasowacž, kotrež i bohatsřwom sřiwkuj. Pschisłopotwjedajo słowo wujednanja a sřutkuj sřutki sřpomozerskeje lubosčže, dyrbi zyrkej sa to sřwědčicž, so so jenož tomu cžłowjeskej, kotruž so we swojim sřwědomnju Bohu Snjeskej samolwity wě, pucž i sřutkownej sřwobodže wotewri, w kotrež cžze a samdže, wosřjedž wschich hospodarškich bēdženjom džiwajo na to sřwoje, tola zykkej luda sřlucžicž, sřejo wsche wscheho křisłotwanja a terrora abo sřatraschowanja. So tomu je zple nušne, so zyrkej nowo pucže pyta, po kotrymž móhla tež i tym wosřchtam luda pschicž, se kotrymž je so nětkle jenož i rēdka pschedobycž móhla. Tohodla ma so bjesy wscheho křomdženja ludowe mišionštwu pschewjesč mjes dželodarjemi a dželaczerjemi po tch pucžach, po kotrychž je so to hižo i wuśpěchom doľonjalo. Tuž je wošebje nušne, so so wulke psjenježne sřwědki sřwědu, i kotrymž je móžno, powoľacž wošebje ludowich mišionarow (Volksmissionare) sa dželodarjom a dželaczerjom, sakožicž a wutwaricž zyrkwine wosřkoše sčule sa lud (kirchliche Volkshochschulen), wutwaricž sřjednocženštwu, kotrež woprowdže sřjednocžej dželodarjom a dželaczerjom, rošwucžowanja wo sřwětanahladach atd. Runje tał pał je nušne, wjele bóle hacž so to hacž kem statwasche, podpjeracž a sřpěchowacž sřutki lubosčže sřutkowneho mišionštwu.

Domoj.

VIII.

Sřwjetatonicžka! Nač rjenje sřwonja stare lube sřwony i wěže, wolaajo i Božim sřlucžbam, wolaajo, sřwjećicž wuśki sřwjetatony sřwjetny dženi.

Sřurij hlada i blyšcžezymaj wocžkomaaj psches wocžinjene wofno dele i zyrkwicžny. Nač jemu to sřneczi a křinczi sřwonow sřwonjenje we wuśchomaj, we wutrobje! Nač je to tał sřwjetocžnje! Nač to tam pschiroda sobu sřwjećzi! Sřrařnu sřelenu a pišamu pschju je so wobleka i sřwjetnym dnjam! Čže tola tež psčnje a sřwjedžensřny wuhotowana sřacž psched sřwjetatonym Snjesom.

Wocžny křoreho so radujetej, so wješelitej; sřrēbatej do so wšchu křařnosčž, kotraž so tam sřewja w sřlōncžnym blyšcžju.

Nam, bratr a sřotra džej kemschi. Sřurij nochžesche, so by sčto wjaz hacž macž domach wosřal. „Wschalo sa dobru hodžinu abo poldra tu sako sčze!“ bě prajil.

Macž wosřa pschi nim, a hdyž sřwony i nowa sřawonichu, wosa předarške knihi a sřdyže so i ložej. Tał tam macž a sřyn sřwjećelchtaj sřwjetki pschi Božim słowje. Macžeri so pschi cžitanju pschly i wocžkow wuślichu. Sřurij sapischinnu i waha macžeremu ruku a ju wjazny njepusčezzi.

Jako macž cžitalche, kał tón njebjeszi trošchtat i nam pschisłoch na sřemju i njebjeteho doma, so by nam pomhaj duzy po jemškim pucžu domoj i njebjeskemu Wotzej do wěcžneho doma, blyšcšch- tej so jeho wocžny w džitwym blyšcžju, křōcžesche jeho ruka, njechž tež se sřlabej mózu, tola sřhlyšcho macžeremu ruku. A jako wuślichu so pschly i jeje wocžkow. Wona dyrbjesche posastacž.

„Macžerčka!“ sčepny Sřurij i waha a majšasche macžeri ruku.

„Mój Jurjo!“ wotmolwi macz i czicha a czitafche dale.

Potom ho madleschtaj, macz najpriedy, potom Jurij. Maczeta styska wutroba klapafche ho tšhepotajo wo wutrobu njebjeskeho Wótza. Jurij spěwafche džaknu modlitwu Bohu, so bě jemu tajke rjane hwojatk tu domach spofchežik, a stónceži se sdychnjeńcžkom dobraproschenja sa maczerku, sa wichech.

Sdyž ho nan s bratrom a hotru wróceži s nutrnoscze Božeho doma, běchtaj macz a hyn tež hwoju domjazu nutrnoscž stóncežikoj.

* * *

Domoj bě Jurij schoł; domoj do njebjeskeho doma! Tam chwatafche jeho njebmjertna dušcha dom, i wotgal bě pšched malo lětami pšchichla na tutu semju, so by dołonjala hwoj semski běh to sachodnym semskim cžele. Bě krótki byl.

Jurja běchu po kemichach donješli pod selene sčtomny sa hrody. Tam pšchi kowzy sa pozleńzu běchu jeho do dołheho stoka položili. Bóže stóncežo rajefche pšches selene kopjena sčtomow se hwojtkymi kwaklemi po jeho wodžeczu. Po jeho pruhach, kotrež i wyškofscze k njemu dele slětowachu, chwatafche nětk jeho njebmjertna dušcha do wyškofscze dom, do raje njebmjertnych dušchow.

Jafnej wóczzy běchtaj ho sandželitej, ruzy běchtaj stynjenej, ert, kotryž bě hacž do poslednjeho wofomika tak lubofnje rěčal, bě wonemik. Wón bě domoj schoł k Wótze do doma! Šak bě ho wješelik na tutón pucž a šak bě tych hwojich wjedžal nawabicz, so ho i nim hobu radowachu.

„Sdyž namaka dušcha hwoj statok a dom?“, tónle krašny šerlufchj bě jemu Šanka hišcheze ras spěwala. „Šstysch, harfy se šynkami lubofnymi . . .“ czitafche. Jurij ho posběhnywofchi ruzy wupšchěstrě, sdychnuwofchi: „Daj — witaja — mje — domoj — domoj!“

A domoj džěfche.

Nětk je domoj!

(Kónz.)

Wschelke s bliska a s daloka.

W **Budychinje** běchu ho póněželu, 26. meje herbjzy duchowni k druhemu rafej šeschi, so bychu ho w herbjkej rěči rostwučowali. Běchu tutón ras wšchitzu hacž jedn niz, kiž drje bě pšches šastojnske džělo sadžeržany. Šn. šarať Domaščka bě tón ras s dozentu. Bě hěbi praepozizije abo pšchedložki wustwolik, něšchto, to cžimž ho wjele šynškow cžini, něšchto, sčtož nělotryžkuli ženje njedonawufnje. Po pohodnišchej pšchestatowy pšchemsa rostwučenje šn. Lic. šarať Wrošak, dofelž bě šn. šarať Domaščka pšches šastojnske džěla sadželany, hwoj pšchedmjet hacž k poslednjemu pšchemjescž. — Sdy ho šažo šendžemy, wofjewi k. šarať Domaščka hišcheze to prawym cžahu.

S **Minakala**. Bóže špicze běfche lětny hwojžerš Bu-
dychškeho Gustav-Albolškeho poboczneho towarštwu we
Minakale. Popoldnju w 2 hodž. cžehnjefche pšchny hwoj-
žerški cžah, kotremuž ho pšchi šarje towarštwowe pšched-
hndstwo, hwojžerški předať a pšchitomni duchowni se šu-
šodnych wošadow pšchiamknychu, pšches rjane cžefne
wrota do lubofnje wupšcheneho Božeho doma, kotrehož
najrjenšcha pucha běfche wulka herbjka hwojžerška wošada.
Ša přenim, herbjškim kemšchenju, k. šarať Malink s Šasa
předowafche a na šažoku profety Amosa 8, 11, 12. nut-
nej hwojžerškej wošadže pšchivola: „Šlaj, tón cžah
pšchindže, praji tón Šnjes Šnjes, so hlód do kraja
pšczelju, niz hlód po šhlěbje ani lacžnosč po wodže, ale
hlód a žadanje po šlowje teho Šnjesa jo šhšchecž“, a niz
jenož wo nuš wěrhbratrow w diasporje, hdyž šu hlódu
a lacžni po cžistym šlowje Božim, a wo požohndwanym
škutkowanju Gustav-Albolškeho wustawa potwjedafche, ale
tež pošlucharjam k wutrobje džěfche, so mamy my, kiž wo
domišnje sa bohacze křtym blidom šedžimy, hwojatu pšchi-

šhšchoscž, našim bratram w rospřošchenju pomhacž,
so njebměny jim tradacž dacž, so dyrheli pak tež my ša-
mi hěbi drohe šublo Božeho šlowa wyškof wažicž, šo nje-
by sa naš cžah pšchichol, hdyž Šnjes hlód do kraja
pšczelju po šlowje teho Šnjesa. W němškej Božej šhšchbie,
kotraž ho 1/24 hodžin šapocža, k. šarať Štamni s Wóš-
porka předowafche, ho šhšchjo na 42. a 43. šlalmi wošadže
wukladowafche: našcha žyrkej je našcha domišna — naj-
přjódzy roškladuju, šchto na našchew evangelškej žyrkwi
mamy, potom pak tež napominajo, so bychu wšchitzu, dž-
kowni sa to, šchtož maju, jako šobudželacžerjo do požohnd-
waneho džěla Gustav-Albolškeho towarštwu šastupili a
wěrhbratram wofkach w zušbje k temu pomhali, so bychu
domišnu wofkhowali w žyrkwi ewangelškeje wěry. Do př-
dowanja špěw měšchaneho šhóra pod wodženjom k. šantora
Šrawza Božu šhšchbu porjensčefche. — Š druhemu kem-
šchenju ho šlowna šhromadžišna Gustav-Albolškeho to-
warštwu pšchiamkny, kotruž jeje pšchedhnda k. tajny žyrk-
winy radžicžel Šosenfranz s narěčju wotewri, pošajujo na
wošebitu wažnosč Gustav-Albolškeho džěla w našim
cžahu. Po pšchedhndstwowym namjescze ho hwojžerška
šberka, kotraž běfche 122 hr. wunješla, sa ewangelšku wo-
šadku Šlošti w Rumunškej postaji. Dofelž je towarštwu
w nuš cžaha hwoje rjane šamoženje šhubilo, maja ho
lětku wšchitke wošady wo wokrjeku Budychškeho Gustav-
Albolškeho towarštwu wo wurjadnu šberku na hwojžeršnu
hwojateje Trojizy, 15. junija, prošecž, so by ho, kaž je to
waschuje, Drježdžanskemu šlownemu towarštwu pšchi jeho
lětnej šhromadžinje, kotraž budže 22. junija t. l. w na-
šchew Šužizy wo Wodowych Šendričezach (Šešhenners-
dorf), dar sa wěrhbratrow w rospřošchenju pšchepodacž
wofk. Do pšchedhndstwa ho k. tajny žyrkw. radž. Šosen-
franz, primarius Šaebler a šarať lic. Wrošak-Šrodžič-
cžaniki s nowa a šnjesaj hrabja s Wikthum w Budychinje
a rycžeršubler Šuliz w Budychinku wustwolichu. —
Štóncežnje ho žylkej Minakalškej wošadže, wošebje tamni-
šchemu žyrkwinskemu přjódštejerštwu a jeho pšchedhndže sa
poradženy hwojžerš derje šašluženy džak wupraja. Šnjes
pak špocž hwoje žyrkwi, so by hwoj nadawel nad nuš-
cžerpjazyhmi ewangelškimi wo rospřošchenju dopjelnila:
jafne wóczko a cžoplu wutrobu, wjazy wutrobneho šobu-
cžucža a wjazy horjazje lubofscze k Božemu kraleštwu,
wjazy modlitwy a wjazy wšchitke, wopory džaka wšch-
njescž.

S **kraja**. Bóže njewjedra šu mnoho krajnow cžěžlo domach-
pytaje; tež našche herbjške krajiny šu tu a tam pšches cžěžte nje-
wjedra s křupami a šlufkami jara cžerpik. Nowiny tukšawilu
šloro džerš wote dnja potwjeicze wo tajšch domachpytanjach pšchi-
noschuj. Nješku to jenož pola, šufi a šahrody cžerpik, ně, tež
šlót bu tu a tam šnicženy, šamo cžlowjekoj šu šnjercž namakali.
— Nješbože! cžlowjekoj praja, a jich wjele i tutym šlowežkom
žylu hwoju mudroscž wo tym wupraji. Ně, Bóže domachpytanja
šu to! Šobozny Šserb tohodla tež hinať njepraji hacž: „Bóže
njewjedro.“ Šacž drje je hišcheze štara herbjška pobožnosč nětkle
wšchudžom w herbjšch domach doma, kotraž pšchi Božich njewje-
drach wšchěch domjazyh šjednocža k modlenju? Šstyschu hišcheze,
šak to domach hromadu ho modlachmy, šak se špěwaršchich špěwach-
my: „Ach Božo, šwója šurowoscž ho šhšchecž da to tych wróce-
lach!“ Cžuju hišcheze, šak to wodychmy, hdyž to wofkach wo-
cžichmy a my, džaka nješahwofchi je špěwaršchich špěwachmy: „To
njewjedro je šonzu, pšches šwója Božu móž dafch hwojžerš šažo
šlónzu!“ Džiwne tuto lěto wot wšcheho šapocžatka šem: najpriedy
tajša šyma, nětko tajšele nalěcže! Džiwne pucže wodži Boh. Šale
šu tajke džiwne pucže! Wostanu wšchitzu dužy po tajšch pucžach
Bohu šwěrní? Šchindže jich wjele po tutych pucžach šažo wróce-
ž Bohu? Še jich tajšch, šotšiz runje po tutych pucžach ho wofka-
luja wot Boha. —

Samolwity redaktor: šarať Wyr g a cž w Šošaczach.